

Transcription réalisée par :
Pujol Manon, étudiante en 1ère année de Licence d'Occitan,
Université Toulouse II – Le Mirail (2010-2011) – Enseignante : Joëlle Ginestet

Lo rainal e lo lop

- Y en a une autre histoire de « rainal » e de « lop ».
- Ah oui, oui, oui, oui. Mais celle-là, on la racontait... Y a celle qui avait été voler les poules du..., du curé.
- Oui, peut-être.
- Oui, oui, oui, oui. Mais celle-là, elle est assez longue aussi. C'était le renard... Les renards sont toujours plus malins que... Maintenant, vous voulez que je la raconte en patois ou en français ?
- Elle la racontait en patois ?
- Oui, elle, elle la racontait en patois.
- Et bien, vous nous la racontez comme elle, elle le faisait. Avec tous les...

Alara lo rainal e lo lop.

Lo rainal es pus malin que lo lop e aviá enveja de..., avián plantat, un camp..., un camp de rabas. E lo rainal diguèt al lop :

- Ten, causís, coma aquò, diràs pas que t'ai agossit, causís. E aquí, veses, pren lo dedins o lo defòra, coma voldràs. Alara lo rainal, de veire aquelas grandas fuèlhas de rabas, e *bien* verdas, diguèt :
- Preni lo defòra.
- E ben, *très bien*, ieu prendrai lo dedins.

E lo rainal se met a copar totas aquelas fuèlhas e puèi arranca las rabas e... [toux] e pren las rabas sonca... Lo lop manja ben qualque fuèlhas, mas las fuèlhas li sequèron viste e poguèt pas pus manjar, tandís que lo rainal ag(u)èt de rabas per tot l'ivèrn.

L'annada d'après, avián plantat un grand camp de blat *bien* polit. E lo rainal diguèt al lop :

- E ben causís.
 - Oui, mès de qué causir ?
 - E ben, causís aquò que voldràs !
 - Mès *oui*, mès veses...
 - E ben, escota, ieu te pòdi pas dire, pren aquò que voldràs.
- Se prenes lo dedins, prendràs lo dedins, se prenes lo defòra, prendràs lo defòra.
Aqueles fanas totas secas diguèron pas res al rainal. Diguèt, non, del biais qu'aquò èra tot verd, e aquò valiá pas res :

- Ieu vòli pas lo defòra, preni lo dedins.

Bòn. Lo lop meissonèt lo blat, prenguèt son blat. Ag(u)èt tot lo gran per el. E lo rainal aviá pas que las rilhas [esterilhas]. E las rilhas [esterilhas], se manjan pas dins lo blat.

Alara èra totjorn en colèra. Li diguèt :

- Bòn. E ben aqueste còp, ieu sabi quicòm que te va far plaser. Te metesses [metias] pas en colèra coma aquò, coneissi quicòm que te va far plaser. Sabes pas que lo curat a quatre polas *bien* grassas, *bien* polidas. Lo vam anar visitar, vam anar les manjar.

- E ben, se creses qu'aquò pòga se far, vòli ben.

E i van.

Sonca, lo rainal manjava ben de polas, mès de temps en temps agachava se podiá pas..., tornar passar pel trauc qu'èran dintrats. E lo lop, el, manjava, manjava, manjava. E lo rainal sortiguèt facilament. Mès lo lop aviá talament manjat, aviá talament grossit que, impossible de poder tornar passar pel trauc. Alara lo rainal li diguèt :

- E ben, escota, per sortir d'aquí, sabes pas de que te cal far ? As que a te penjar a-n'aquela còrda que penja aquí, e... sortiràs, n'aja pas pessament.

Bòn, lo lop, tira la còrda... sonca aquò èra la còrda de la campana. E la campana se met a sonar, aquò revelhèt lo curat, diguèt :

- De qué se passa que las campanas sonan ? Es nuèch, qu'es aquò que se passa ?

Et voilà que se lèva e va veire de qu'es aquò. E d'aquel temps, tot lo vilatge s'èra levat e tot lo mond arribava, les uns ambe de forcas, d'autres amb de faus, e cossí far ? Bòn, duèrbon la pòrta, *et voilà* mon lop que sòrt... Sonca lo lop... los paisans li tomban dessus, un amb una espeça de volam [vam], li te copa la coeta. Alara se sauvèt. Enfin, quand même, siaguèt pas tuat. Mès, *voilà*, aviá pas pus de coeta e ausava pas tornar amb les sieusses per çò que l'aurián pas *bien* ressachut.

Bòn. Lo rainal diguèt :

- Ò aquò's pas difficile, ambe d'estopa te vau far una coeta e auràs una coeta coma d'abans. E en efèit, amb d'estopa, li te faguèt una coeta e la li estaquèt coma poguèt. *Et voilà*, poguèt tornar partir.

Sonca quand arribèt ambe les sieusses, èran en trèn de far una fèsta ambe un grand fuòc e fasián tot lo torn del fuòc. *Et voilà* que aquel lop pensèt pas qu'aviá la coeta en estopa e passa al ras del fuòc, e lo fuòc... las estopas prenguèron fuòc e lo lop siaguèt brutlat... Aquel d'aquí, existava pas pus, aquí. [rires]

- Il est vraiment très bien celui-là hein ? Il est bien ? Il est bien ce conte, hein ?

- Ah oui celle-là..., elle est pas mal.

Ref. document COMDT : 82-4

Conteur : Céline Calvet – Collectage : Xavier Vidal, Jean-Pierre Cassagnes, Hubert Poirée